

vil jeg dog paa ingen Maade være med til at vedtage et Forslag som dette. Naar vi tage en anden Stats-embedsmand eller en Bestillingsmand med en Løn af 800 Rd. eller en Næringsdrivende i Kommunen, som har en Indtægt af 800 Rd., hvilken han ved Flid og Arbeidsomhed skal fortjene, det være sig enten ved legemligt eller ved aandeligt Arbejde, og naar man stiller dem ved Siden af de Militære med samme Løn — jeg indrømme, at mange Militære ogsaa have besværligt Arbejde, men nogle have dog mindre —, forekommer det mig ikke, at der er Noget, som taler for at stille disse Klasser af Statsborgere forskjelligt. Jeg har naturligvis ikke det Haab, at Vndringsforslaget kan blive forfattet i Dag; men jeg har det Haab, at det, naar den almindelige Revision af Lønningsloven skal foregaa, vil, hvis det muligens nu bliver vedtaget, faae en hastig og brat Død, og at altsaa den Bestemmelse, vi nu muligvis vedtage, kun maa være en ganske kort Tid. Jeg haaber, at den trediedel af Udvalget, der er imod Forslaget, vil vinde Sejr ved den almindelige Revision af Lønningsloven. Jeg skal som sagt anbefale Forslaget til Forkastelse, idet jeg anser det for, jeg kunde næsten sige et forkasteligt Vndringsforslag; men jeg vil ikke bruge et saa haardt Udtryk; jeg vil kun sige, at det efter min Mening er et meget uheldigt Forslag. Jeg betvivler slet ikke, at de ærede Medlemmer af Udvalget næsten ikke alene have set Sagen fra et militært Standpunkt, men ogsaa have set paa det hele Almindelige. De maa imidlertid indse, at jeg har et andet Syn paa Sagen, og at jeg som en Følge deraf bestemt maa modsætte mig Forslaget. Jeg haaber paa bedre Tider, saaledes at Forslaget selv om det i Dag maatte blive vedtaget, dog om kort Tid igjen maa blive forkastet. Jeg skal ikke opholde mig videre ved de andre Vndringsforslag. Jeg har allerede udtalt, at jeg kan tiltræde Vndringsforslaget under Nr. 5, idet jeg mener, at det var en Forudsætning, da Lønningsloven af 25de Jull 1867 blev vedtagen, at Loven ikke skulde have tilbagevirkende Kraft. Derimod maa jeg meget anbefale Vndringsforslaget under Nr. 4 til Forkastelse.

Ivermoes: Jeg skal blot med Hensyn til den ærede sidste Talers (Thorup) Foredrag bemærke, at jeg virkelig tror, han overdriver Forholdet ganske overordentligt, naar han antager, at en saadan bestemt Ansættelse af Kommuneskatten vilde bevirke, at de Militære kom til at danne en særegen Klasse i Borgersamfundet. Det er allerede en temmelig lang Tid siden, at de Militære overhovedet have kunnet siges at danne en saadan Klasse, indenfor dette Landsrum have de, som bekendt, indtil de seneste Aar været fuldstændig fri for at svare Kommuneskatter, og der skal kunne paavises en Række af Steder, hvor der under disse Forhold har hersket den allerbedste Forstaaelse imellem de Militære og Kommunernes øvrige Be-

boere; det er saa langt fra, at de have dannet en Stat eller Stad i Staden, at de i enhver Henseende ere komne fortræffelig ud af det med de øvrige Borgere, saa at man ikke har mærket uheldige Følger i saa Henseende af deres Skattefrihed. Det Spørgsmaal, det her dreier sig om, er et ganske andet; det er at stille de militære Befalingsmænd saaledes, at de ikke, naar de forlade en Garnison og komme til en anden, skulle blive særlig uheldigt stillede, idet det nemlig maa erindres, at de ikke selv ere Herrer over, hvor de skulle ligge i Garnison. Den ærede Taler bemærkede, at han ikke kunde indse, hvorfor Andre skulde stilles uheldigere end de Militære; men det ligger jo dog i Sagens Natur, at i det Dieblit, jeg har Lov til at vælge det Sted, hvor jeg vil bosætte mig og drive Næring osv., saa kan jeg staa mig Underretning om, hvorledes Forholdene ere paa de vedkommende Steder, og ere da Kommuneskatterne saa store, at det kan faae Indflydelse paa Næringen, saa kan jeg vælge et andet Sted at nedsette mig paa. Naar derimod en Militær ligger her i Kjøbenhavn, hvor han svare 1 3/4 pCt. af sin Indtægt i Skat, og han saa bliver beordret til en anden Garnison, saa har det til Følge, at han kommer til at svare indtil 5 1/2 pCt. Naar det af den ærede Ordfører for Mindretallet blev bemærket, og ogsaa blev gjentaget af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, at man dog muligvis paa de Steder kunde leve billigere, og naar specielt det ærede forstaaente Medlem mente, at man havde billigere Leiligheder der, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at det ingenlunde er Tilfældet alle Steder, men at der tværtimod kan paavises flere Byer, hvor Leilighederne forholdsvis ere nok saa dyre, ja endog saa dyrere end i Hovedstaden, hvor der som bekendt svares den ringeste Kommuneskat. Med Hensyn til Vndringsforslaget under Nr. 3, som er stillet af den høitærede Krigsminister, skal jeg tillade mig at bemærke, at om det end ikke kan siges, at Forslaget er stillet af Udvalget, hvad der jo heller ikke er anført i Betænkningen, saa er der dog nogle Medlemmer af Udvalget, der ere meget tilbøjelige til at gaa ind paa det. Til disse Medlemmer hører jeg, idet jeg ligesom den høitærede Krigsminister har havt Opfordring til at søge at sætte mig ind i disse Forhold, og jeg ikke blot fra mine egne Underretninger, men ogsaa af Erfaring andetsteds fra veed, hvor overordentlig uheldigt disse Officerer ere stilledes. Jeg tror heller ikke, naar jeg skal sige min Mening rent ud, at man i Udvalget var utilbøjelig til overhovedet at forbedre deres Aar, men det var en Tendents til at slyde Spørgsmaalet ud, indtil den endelige Revision af Lønningsloven skulde foregaa, der her gjorde sig gjældende. Naar man nu tør antage, og det tror jeg, at man med Rette tør gjøre, at man ved en saadan Revision vil komme til at forhøje disse Embedsmænds Lønning, saa indser jeg ikke, hvor